

Prasītājas prasījumi

- atzīt, ka Ungārija nav izpildījusi pienākumus, kas tai izriet no LESD 63. panta un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 7., 8. un 12. panta, diskriminējoši, nevajadzīgi un nepamatoti paredzot ierobežojumus ārvalstu ziedojumiem Ungārijas pilsoniskās sabiedrības organizācijām ar *a külföldről támogatott szervezetek átláthatóságáról szóló 2017. évi LXXXVI. törvény* (2017. gada Likums LXXXVI par organizāciju, kas saņem ekonomisku atbalstu no ārvalstīm, pārskatāmību), kura tiesību normās noteiktām pilsoniskās sabiedrības organizāciju kategorijām – proti, organizācijām, kuras tieši vai netieši saņem ārvalstu ekonomisku atbalstu, kas pārsniedz noteiktu summu – tiek paredzēti pienākumi attiecībā uz reģistrāciju, deklarēšanu un pārskatāmību, kā arī paredzēta iespēja organizācijām, kuras nepilda šos pienākumus, piemērot sodu;
- piespriest Ungārijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

2017. gada Likums LXXXVI par organizāciju, kuras saņem ekonomisku atbalstu no ārvalstīm, pārskatāmību, noteiktām pilsoniskās sabiedrības organizāciju kategorijām – proti, organizācijām, kuras tieši vai netieši saņem ārvalstu ekonomisku atbalstu, kas pārsniedz noteiktu summu – paredz jaunus pienākumus attiecībā uz reģistrāciju, deklarēšanu, pārskatāmību un publicitāti, kā arī paredz iespēju organizācijām, kuras nepilda šos pienākumus, piemērot sodu.

2017. gada 14. jūlijā Komisija uzsāka pārkāpuma procedūru pret Ungāriju attiecībā uz 2017. gada Likumu LXXXVI.

Uzskatīdama, ka Ungārijas sniegtā atbilde ir neapmierinoša, Komisija uzsāka nākamo posmu pārkāpuma procedūrā un 2017. gada 5. oktobrī iesniedza Ungārijai argumentētu atzinumu.

Uzskatot par neapmierinošu arī atbildi uz argumentēto atzinumu, Komisija nolēma vērsties Tiesā ar prasību atzīt, ka Ungārija nav izpildījusi pienākumus, kas tai izriet no LESD 63. panta un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 7., 8. un 12. panta.

Apelācijas sūdzība, ko 2018. gada 21. februārī CJ iesniedza par Vispārējās tiesas (pirmā palāta) 2017. gada 13. decembra spriedumu lietā T-602/16 CJ/Eiropas Slimību profilakses un kontroles centrs (ECDC)

(Lieta C-139/18 P)

(2018/C 211/12)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: CJ (pārstāvji: V. Kolias, Δικηγόρος)

Otrs lietas dalībnieks: Eiropas Slimību profilakses un kontroles centrs (ECDC)

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi Tiesai ir šādi:

- pilnībā atcelt Vispārējās tiesas 2017. gada 13. decembra spriedumu lietā T-602/16 CJ/ECDC (EU:T:2017:893);
- līdz ar to, ja apelācijas sūdzība tiks atzīta par pamatotu, atcelt apstrīdēto 2015. gada 21. septembra novērtējuma ziņojumu;
- piespriest ECDC atlīdzināt tiesāšanās izdevumus pirmajā instancē un apelācijas tiesvedībā.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības pamatošanai apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza četrus pamatus.

1. Ar pirmo pamatu tiek apgalvots, ka Vispārējā tiesa:

- ir kļūdaini interpretējusi ECDC Īstenošanas noteikumu Nr. 20 3. panta 1. punktu, skatītu kopā ar 3. panta 3. punktu, nosakot, ka novērtētājam apelācijas instancē nav jābūt valdes priekšsēdētājam tādos gadījumos kā aplūkots,
- ir pieļāvusi kļūdu faktu juridiskajā kvalifikācijā, secinādama, ka katrā ziņā ir mazticams, ka valdes priekšsēdētājs būtu pieņēmis apelācijas sūdzības iesniedzējai labvēlīgu lēmumu,
- ir kļūdaini interpretējusi argumentu, saskaņā ar kuru novērtētāja padotais nevar būt novērtētājs apelācijas instancē, jo viņš nav neatkarīgs attiecībā pret novērtētāju.

2. Ar otro pamatu tiek apgalvots, ka Vispārējā tiesa:

- ir kļūdaini interpretējusi ECDC Īstenošanas noteikumu Nr. 20 7. panta 1. punktu un 8. panta 3. un 4. punktu, nosakot, ka ierēdnim iepriekšējā novērtējuma periodā izvirzītos mērķus un snieguma rādītājus novērtētājs var neņemt vērā,
- pakārtoti, ir pieļāvusi kļūdu faktu juridiskajā kvalifikācijā, secinot, ka mērķus un snieguma rādītājus novērtētājs ir rūpīgi ņēmis vērā.

3. Ar trešo pamatu tiek apgalvots, ka Vispārējā tiesa:

- ir kļūdaini interpretējusi jēdzienu “dialogs” ECDC Īstenošanas noteikumu 8. panta 9. punkta izpratnē,
- pakārtoti, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā pie novērtējuma “dialoga” juridiskas klasifikācijas, nospriežot, ka par šādu dialogu no ECDC skatupunkta var uzskatīt situāciju, kad apstiprinātais tikai ierēdnim pieprasa dokumentu, kas jau ir pirmā minētā rīcībā; ar mobilā telefona starpniecību ierēdnim uzdodot jautājumu “kurus no snieguma vērtējuma aspektiem Jūs vērtējat kā nepareizus?”; un neuzdodot tālākus jautājumus pēc tam, kad ierēdnis ir atbildējis pēc būtības un ir piedāvājis sniegt papildu specifisku informāciju, kuru pirmais minētais varētu pieprasīt.

4. Ar ceturto pamatu tiek apgalvots, ka Vispārējā tiesa:

- ir kļūdaini interpretējusi Civildienesta noteikumu 22.a pantu, būtībā secinot, ka pat, ja ierēdnis izsaka apgalvojumu *in tempore non suspecto* par nepareizu finanšu pārvaldību, vismaz palīdz atrast tam pierādījumus un šie apgalvojumi ir patiesi, aģentūrai ir tiesības ļaut minētā ierēdņa gada sniegumu novērtēt tām personām, uz kurām šie apgalvojumi attiecas,
- pakārtoti, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojumus juridiski klasificējot tādējādi, ka tie neesot nedz *in tempore non suspecto*, nedz arī ir patiesi vai pamatoti ar pierādījumiem un ka tajos minētās personas tik un tā ir spējīgas neitrāli novērtēt apelācijas sūdzības iesniedzējas sniegumu.